

SỐ 348

KINH ĐẠI THỪA PHƯƠNG ĐẲNG
yếu tuệ

*Hán dịch: Đời Hậu Hán, Tam Tạng An Thế
Cao,
người nước An Tức.*

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật giáo hóa ở nước Xá-vệ. Lúc ấy Bồ-tát Di-lặc chấp tay thưa Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con có đôi điều muốn hỏi, nếu Thế Tôn cho phép, con mới dám thưa.

Đức Phật dạy:

–Nếu có điều gì nghi ngờ thì cứ hỏi, Ta sẽ vì ông mà giải thích để được vừa ý.

Bồ-tát Di-lặc thưa:

–Làm thế nào để Đại Bồ-tát trụ nơi pháp không thoái chuyển, đối với pháp Đại thừa có tiến triển mà không sút giảm, thực hành đạo Đại Bồ-tát và hàng phục các ma oán, đúng như diện mạo của chúng và lại giáo hóa chúng sinh biết rõ nguồn gốc tướng của các pháp, mà không nhàm chán sinh tử, tự mình có trí tuệ chân chánh, không phải thọ nhận từ người khác, mau chóng thành tựu quả vị nhất thiết trí tối thượng?

Thế Tôn khen ngợi:

–Lành thay! Lành thay! Câu hỏi thật là thích hợp, xứng đáng

để hỏi, Ta sẽ vì ông giải thích rõ. Những việc của Bồ-tát đã làm vượt xa câu hỏi ấy, hãy lắng nghe, suy nghĩ cho kỹ.

Khi ấy Di-lặc, chú tâm lắng nghe, lãnh thọ giáo pháp.

Phật bảo Bồ-tát Di-lặc:

–Bồ-tát có đầy đủ tám pháp, nhanh chóng thành tựu quả vị Nhất thiết trí vô thượng. Tám pháp là: Tánh bên trong thanh tịnh, thành tựu việc làm, thành tựu bố thí, thành tựu sự mong cầu, thành tựu tâm từ, thành tựu tâm bi, thành tựu trí tuệ. Bồ-tát nhanh chóng chứng đắc nhất thiết trí vô thượng.

Bồ-tát Di-lặc và đại chúng đều hoan hỷ.

